

Arrest

nr. 348 657 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 5 april 2023, dient op 6 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 22 november 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 5 november 2025.

1.3. Op 16 december 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Wara Lalpoor, in het district Lalpoor, in de provincie Nangarhar. U werkte van 21 sawr 1398 (11 mei 2019) tot en met 28 sawr 1400 (18 mei 2021) bij de lokale politie (ALP) van Wara Lalpoor waar u tegen de taliban streed. U besloot met de job te stoppen omdat u er geen zin meer in had. Drie dagen na de machtsovername besloot u preventief te vluchten omdat u zag hoe de taliban omging met leden van de voormalige strijdkrachten. Een paar dagen later werd uw vader een eerste keer aangesproken door de taliban waarbij ze hem vroegen waar u zich bevond. Hij antwoordde dat hij dit niet wist. Deze bezoeken herhaalden zich een paar keer. U verliet Afghanistan drie dagen na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. U reisde naar België waar u aankwam op 5 april 2023 en op 6 april 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën neer van de volgende documenten: uw werkbadge, twee foto's van uzelf op uw werk, een opleidingscertificaat, en een psychologisch attest.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban vanwege uw werkzaamheden bij de Afghaanse lokale politie.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 48/3, 48/6, 51/8, 57/6/2 end 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Uit het betoog van verzoeker (onderdelen één tot en met zeven) blijkt dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren.

In een achtste en negende onderdeel – waarbij het negende onderdeel een kopie is van het achtste onderdeel – wijst verzoeker erop dat één van de elementen van de vluchtelingendefinitie is dat vluchtelingen geen bescherming kunnen invoeren in hun land van herkomst, waarna hij hieromtrent een theoretisch betoog voert en ingaat op de vraag naar de taliban als mogelijke actor van bescherming.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 51/8, 57/6/2 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 6, 24, 27 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4.3. en 15 (c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn of richtlijn 2011/95/EU).

In een eerste onderdeel van het middel geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de invulling van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij citeert vervolgens uit het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM van 28 juni 2011 waarin het Hof vaststelde dat ook een socio-economische situatie van die aard kan zijn dat een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Meer concreet betrof het in dit arrest het bewind van Al-Shabaab in bepaalde delen van Somalië. Nog citeert hij het arrest S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 29 januari 2013 waarin het Hof oordeelde dat de terugkeer van een Afghaanse onderdaan naar zijn land van herkomst niet in strijd was met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dat de test kan geactualiseerd worden met de elementen die op dit moment bekend zijn over de huidige situatie in Afghanistan en haalt vier argumenten aan van het EHRM in dit laatste arrest die het Hof ertoe brachten geen schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen en argumenteert waarom op basis van de huidige situatie in Afghanistan de uitkomst thans anders moet zijn. Hij betoogt vooreerst dat het talibanregime niet kan worden beschouwd als een ‘werkende centrale overheid’ en het niet in staat is om in een functionerende infrastructuur te voorzien waardoor de Afghaanse bevolking lijdt onder honger en koude en geen toegang heeft tot de noodzakelijke medische zorgen. Hij merkt op dat de taliban tot nu door geen enkel ander land worden erkend. Hij betoogt in de tweede plaats dat de taliban vandaag controle uitoefenen op vrijwel het gehele Afghaanse grondgebied, zij een strikte interpretatie van de sharia opleggen aan de Afghaanse bevolking en een systeem van gendersegregatie hebben ingevoerd. Hij merkt op dat de Afghaanse onderdanen sterk worden beperkt in hun dagelijks leven. Hij stelt in de derde plaats dat er momenteel sprake is van één van de zwaarste humanitaire crisissen ooit in Afghanistan en dat meer dan 24 miljoen mensen nood hebben aan humanitaire hulp, terwijl deze hulp na de machtsovername

door de taliban in augustus 2021 door veel landen werd bevroren. Hij betoogt tevens dat sommige humanitaire hulp niet tot bij de Afghaanse bevolking geraakt, omdat deze door de taliban wordt ingenomen voor eigen gebruik. De taliban dragen volgens hem daarom bij tot de instandhouding en zelfs verslechtering van de situatie. Hij merkt op dat omwille van de mensenrechtenschendingen door de taliban veel landen en internationale actoren weigerachtig zijn om nog hulp te sturen. In de vierde plaats benadrukt hij dat de huidige humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door de taliban en dat zij bijgevolg dienen te worden beschouwd als een specifieke actor, waardoor alle voorwaarden van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Hij betoogt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in een rampzalige humanitaire crisis zal terechtkomen, waardoor hij niet zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij meent dat rekening dient gehouden te worden met zijn jonge leeftijd en met het feit dat zijn ouders in zware omstandigheden leven. Hij besluit dat er indicaties zijn van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de al precare socio-economische omstandigheden, dat de humanitaire crisis in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in het arrest “*Sufi en Elmi*” en overwegend te wijten is aan de handelingen van actoren en herhaalt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien, zoals nu reeds het geval is voor zijn gezin in Afghanistan. De socio-economische situatie, alsook de wijdverspreide mensenrechtenschendingen door de taliban, komen volgens verzoeker neer op een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Hij citeert bij dit alles uit verschillende artikelen en/of rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire en mensenrechtensituatie in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks.

Een tweede onderdeel van het middel vangt aan met een theoretische uiteenzetting inzake artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert verder aan dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan nog zeer precair is en het te vroeg lijkt om te besluiten dat er een significante daling is van het niveau van willekeurig geweld. Volgens hem is de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 drastisch verergerd. Hij merkt op dat burgers het slachtoffer zijn van het geweld in Afghanistan en wijst ook op het gewapend conflict tussen de taliban enerzijds en Islamitische Staat en Al Qaida anderzijds. Hij citeert rapporten van het UNHCR en van de EUAA van 2022. Hij stelt dat het laatste rapport zich beperkt tot informatie van 1 januari 2021 tot 8 december 2021.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 8 april 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid 1 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gerefereerd wordt aan het stuk EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, waarvan de weblink wordt vermeld.

3.2. Op 17 april 2026 legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

“1. Veiligheidssituatie

a) Algemene situatie

De verzoekende partij verwijst in de eerste plaats naar de recente situatie in Afghanistan.

De actuele situatie in Afghanistan anno 2025 kan geenszins beoordeeld worden los van de machtswissel van augustus 2021, waarbij de de-facto autoriteiten, met name de Taliban, opnieuw de volledige controle over het grondgebied hebben verworven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch tekort aan eerbiediging van de mensenrechten, een toestand die in 2025 onverminderd voortduurt en door diverse internationale organisaties uitvoerig wordt gedocumenteerd en bevestigd.

Dat het verslag van UNAMA van 10 december 2025 de situatie bevestigt.

Dat dit verslag eveneens stelt dat de situatie van MANNEN en VROUWEN op het vlak van de mensenrechten problematisch is.

(...)

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Dat verzoeker het laatste verslag van UNAMA wenst bij te brengen, uitgekomen in SEPTEMBER 2025.

Dat op het vlak van algemene veiligheid en mensenrechten het volgende opgemerkt wordt in dit rapport

(...)

Dat het besluit van UNAMA in het algemeen de situatie in Afghanistan nog steeds als bijzonder problematisch catalogeert:

(...)

De risico's dat, in geval van terugkeer, de fundamentele rechten en de mensenrechten van de verzoekende partij worden geschonden, staan dan ook vast.

Deze schendingen zijn bovendien het rechtstreekse gevolg van het beleid dat door de de facto autoriteiten wordt gevoerd.

Dat tenslotte wenst verzoekende partij eveneens de meest recente nota van EUAA van januari 2026, met referentieperiode tot november 2025, voor te leggen, waaruit blijkt dat de controle op de samenleving steeds strenger wordt, onder meer door monitoring van de sociale media :

p. 21-22 e.v.

(....)

p.49 e.v.

1.4.2. Returns from Europe

(...)

1.4.3. Stigma and shame

(...)

Dat met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan bescherming.

2.Verwestering

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

De verzoeker verblijft al bijna 3 jaar in België, werkt en heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij heeft ook een psychologische opvolging. .

Deze integratie-elementen zijn in een asielprocedure niet enkel illustratief voor de geloofwaardigheid van een sur-place profiel, maar spelen ook een rol in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen. Wanneer iemand gedurende vele jaren in België een leven heeft opgebouwd, banden heeft ontwikkeld en sociale wortels heeft gelegd, kan een terugkeer naar Afghanistan niet alleen leiden tot een schending van het non- refoulementbeginsel, maar ook een disproportionele inmenging betekenen in het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Voor België betekent dit dat de asielinstanties bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moeten houden met drie kernpunten: (1) de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en verhoogde risico's voor terugkeerders, (2) de langdurige afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan die hem of haar net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer, en (3) de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitstoets van belang is.

De slotsom is dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in Westerse context (België) en zijn integratie sindsdien.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

In de Country Guidance and Common Analysis: Afghanistan van januari 2023 en in de recentste Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 zijn door het Europees Asielagentschap personen die als verwesterd worden gezien, geïdentificeerd als risicoprofiel. Volgens het Europees Asielagentschap vallen onder dit specifieke profiel;

“[P]ersons who are perceived as ‘Westernised’ due, for example, to their activities, behaviour, appearance and expressed opinions, which may be seen as non-Afghan or non-Muslim. It may also include those who return to Afghanistan after having spent time in Western countries.”⁶

De informatie bevestigt dat de verzoeker in geval van terugkeer risico loopt om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat teruggekeerde waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse land.

Uit het rapport Focus Afghanistan, 14.2.2025 blijkt dat:

(...)

Dat eveneens de aandacht moet getrokken worden op het feit IOM NIET meewerkt betreffende terugkeerders uit het WESTEN !

5.1.2. Airports

(...)

De situatie van de de terugkeerders is de volgende:

Challenges after returning

5.2.1. Overview

(...)

5.2.4. Problems with the Taliban

(...)

(...)

5.2.5. Double jeopardy

(...)

Dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.

De verwerende partij dient rekening te houden met het feit dat de verzoeker jong zijn land heeft verlaten. Sinds bijna 3 jaar heeft hij zijn leven in België opgebouwd. Ook dat zijn identiteit verbonden is aan de Belgische cultuur, en dat hij geen voldoende bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten.

In geval van terugkeer naar Afghanistan zullen ze zeer snel weten dat verzoeker jarenlang in België heeft geleefd. Het zal hem opstandelingen kosten.

Dit bedoelt dus dat de verzoeker, omwille van zijn specifiek risicoprofiel waardoor hij gepercipieerd zal worden als een religieuze en politiek opposant, erkend moet worden als vluchteling op grond van het artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980."

Bij deze aanvullende nota voegt verzoeker volgende stukken:

"1. Bewijs van wek

2. Werkcontract

3. Bewijs van psychologische opvolging".

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

Het CGVS merkt op dat, hoewel u melding maakt van psychologische problemen (in casu: u voelt zich niet goed nadat u in Bulgarije hardhandig zou zijn aangepakt - CGVS, p 23), u niet de minste aanwijzing hebt gegeven van overtuigende, nauwkeurige en ernstige bewijzen die het CGVS kunnen inlichten over de realiteit, de omvang en de ernst van dit probleem dat u beweert te hebben, of de behandeling die dit vereist. U legt in dit opzicht een psychologisch attest neer waarin echter enkel aangestipt is dat twee consultaties per maand aangewezen lijken (zie groene farde, stuk 4 - zie infra voor bespreking van de inhoud van dit document). U verklaart tevens niet meer naar een psycholoog te gaan omdat u hoofdpijn krijgt van lange gesprekken (CGVS, p 23). Het spreekt voor zich dat u op deze manier niet de minste aanwijzing heeft van overtuigende, nauwkeurige en ernstige bewijzen die het CGVS kunnen inlichten over de realiteit, de omvang en de ernst van dit probleem dat u beweert te hebben, of de behandeling die dit vereist. Het CGVS merkt verder op dat u bij uw aankomst in België geen bijzondere procedurele noden hebt aangegeven (document van 11/05/2023), gehecht aan het Registratieformulier voor Asielzoekers). Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud kon daarenboven op geen enkel moment worden opgemaakt dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U begreep alle vragen en gaf zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Het onderhoud vond in normale omstandigheden plaats en op het einde van het onderhoud gaf u te kennen de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (CGVS p 3 en 23), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat

wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 8 april 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet door verweerder zouden zijn geschonden. Voormelde bepalingen hebben bovendien betrekking op een volgend verzoek om internationale bescherming en *in casu* ligt een eerste verzoek om internationale bescherming voor.

Daarnaast blijkt niet dat verzoeker dienstig de schending kan aanvoeren van de aangehaalde artikelen van de richtlijn 2011/95/EU of van het Kinderrechtenverdrag. Allereerst werd de voormelde richtlijn omgezet in de Belgische rechtsorde. Verzoeker toont niet aan dat de nationale omzettingsmaatregelen incorrect of ontoereikend zijn en dat hij zich nog rechtstreeks op een schending van deze artikelen kan beroepen. Verder moet worden aangenomen dat verzoeker reeds meerderjarig is. In dit verband ontbreekt trouwens ook elke concrete toelichting in het verzoekschrift. Verzoeker geeft niet concreet aan waaruit de schending van de door hem geschonden geachte bepalingen van het Kinderrechtenverdrag zou bestaan.

Deze onderdelen van het eerste en tweede middel zijn daarom onontvankelijk.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse Lokale Politie (hierna: de ALP).

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat er twijfels rijzen over uw beweerde identiteit en leeftijd. Zo dient te worden vastgesteld dat u doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit. Zo verklaarde u in Bulgarije geboren te zijn in februari 2007 en gaf u er de naam M.K. (...) op (zie Brief Dublin-Unit Bulgarije, d.d. 21/04/2023). In Duitsland stelde u dan weer geboren te zijn in april 2004 (zie Brief Dublin-Unit Duitsland, d.d. 19/04/2023). Bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in België verklaarde u eveneens geboren te zijn op 12 februari 2007 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 6/04/2023 en Verklaring DVZ, d.d. 11/05/2023, punt 4), een verschil van wel zeven jaar met wat u later verklaarde (18/02/2000). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij van bij aanvang in Europa en in België waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient te worden gewezen op volgende vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnen.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om uw profiel als ex-lid van de ALP aannemelijk te maken. Zo hebt u bij uw aankomst in België vreemd genoeg niets vermeld over uw werkzaamheden bij de ALP (Dienst Voogdij – Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling). U verklaarde daar Afghanistan te hebben verlaten omdat u uw kans wou wagen in België. Ook op de DVZ, waar nochtans expliciet gepeild wordt naar uw eerdere werkzaamheden, verklaarde u enkel in de landbouw te hebben gewerkt (Vragenlijst DVZ d.d. 11/05/2023, punt 12). Geconfronteerd met deze lacune, antwoordt u dat u niet hebt kunnen vertellen over uw werk omdat u zich had voorgedaan als een minderjarige (CGVS, p 3-4). Dat u het opzettelijk nalaat om uw eigen werkzaamheden bij de ALP te vermelden wanneer u wordt gevraagd naar uw vertrekredenen uit Afghanistan, ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan in grote mate, temeer gezien het net deze job zou zijn geweest die aan de basis zou hebben gelegen van de reden van uw vertrek uit Afghanistan.

Ook zijn uw verklaringen en uw kennis over uw vermeende werkzaamheden bijzonder vaag en ontoereikend. Allereerst biedt u geen duidelijk zicht op de periode van uw tewerkstelling. Zo stelt u aanvankelijk dat u 2,5 jaar gestationeerd was bij een checkpost van de ALP in uw geboortedorp (CGVS, p 10). Even later verklaart u dan weer dat u met uw job gestopt bent in mei 2021, precies twee jaar nadat u er mee zou zijn begonnen (CGVS, p 7 en 15). De kopie van uw werkbadge (waarop overigens vreemd genoeg de afkorting van de Afghan National Police –ANP- wordt gebruikt i.p.v. de afkorting voor de Afghan Local Police –ALP) heeft een geldigheidsdatum van net geen twee jaar, terwijl u stelde aangeworven te zijn met een contract van drie jaar (CGVS, p 22). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat u ongeschoold bent en de datums niet goed kent (ibid.). Ook van iemand die geen scholing genoten heeft, kan er verwacht worden dat deze concrete en doorleefde verklaringen kan afleggen over werkzaamheden die hij zelf uitoefende, te meer u volgens uw verklaringen twee jaar tewerkgesteld was bij de ALP-checkpost in uw geboortedorp.

Op de DVZ verklaarde u dan weer uitdrukkelijk Afghanistan te hebben verlaten ‘begin 2020’ (Vragenlijst DVZ d.d. 11/05/2023, punt 42) terwijl uit uw recente verklaringen zou moeten blijken dat u tot mei 2021 voor de ALP actief zou zijn geweest. U verklaart dat u niet weet waarom u dit hebt gezegd (Vragenlijst DVZ d.d. 16/11/2023, punt 5). Zulke verklaringen roepen eens te meer vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

(...)

Voorts blijkt uit objectieve informatie ook dat de ALP als doel had om de veiligheid te verbeteren in rurale zones die het Afghaanse Nationale Leger (Afghan National Army, ANA) en de ANP (Afghan National Police, ANP) niet konden bereiken of waar hun aanwezigheid onvoldoende was om de veiligheid te garanderen.

Lokale strijdkrachten dienden te verhinderen dat opstandelingen infiltreerden in rurale regio's. De ALP werd namelijk ingezet in dorpen die feitelijk bedreigd werden. Echter blijkt uit de door u beschreven veiligheidssituatie in uw dorp dat het er 'goed, niet slecht was', dat de overheid er de controle had, dat er achteraan uw dorp aan de linkerkant op 100 meter van jullie basis twee controleposten waren van de grenspolitie en van de nationale politie en dat de taliban niet zomaar konden komen naar uw dorp. Zelf hebt u hen voor de machtsovername nooit openlijk zien rondlopen in Lalpoor (CGVS, p 16). Ook dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw profiel als behorend tot de ordetroepen wordt verder ondermijnd door uw oppervlakkige en ontoereikende verklaringen over uw eigenlijke werkzaamheden. Ondanks dat u wel enige informatie weet te verschaffen over het registratieproces, het wapen, en het onschadelijk maken van mijnen, moet worden vastgesteld dat uw verklaringen slechts weinig gedetailleerd en doorleefd zijn.

Zo verklaart u bijvoorbeeld dat u opleiding kreeg aan de Shahid Zarwar academie en voegt u eraan toe dat u er les kreeg van vier docenten. U naar de namen van uw opleiders gevraagd, slaagt u er enkel in om er twee op te noemen, van wie er één vermeld staat op het certificaat dat u neerlegde (CGVS, p 8-9; groene farde). Voorts moet opgemerkt worden dat ook uw andere verklaringen met betrekking tot de opleiding en training die u genoten zou hebben zeer vaag en algemeen zijn en bovendien klemmen met de op het CGVS beschikbare bronnen over de ALP-trainingen, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Als het CGVS u vraagt om in detail te vertellen over uw opleiding bij de ALP, verklaart u dat u er leerde hoe een uniform te dragen, hoe uw overste te salueren, over militaire discipline en hoe een checkpoint aan te leggen (CGVS, p 8). U gevraagd hoe u de theorielessen in de praktijk omzette, antwoordt u wederom dat u leerde een checkpoint aan te leggen en hoe u uw overste moest salueren (ibid.). U wederom de vraag gesteld wat u nog allemaal hebt geleerd tijdens uw opleiding, voegt u eraan toe dat u er leerde patrouilleren en bewaken (ibid.). Gevraagd om hierover meer te vertellen, komt u niet verder dan te vermelden dat jullie in de torens moesten blijven en rondom kijken (ibid.). U een laatste keer gevraagd wat u nog allemaal hebt geleerd, verklaart u dat ze u leerden dat een granaat geen spelletje was en mogelijks het leven kon kosten van u of uw collega's. Dit alles is wederom bijzonder vaag en algemeen. Nochtans geeft de toegevoegde informatie aan dat behalve het fysieke luik, een ALP-training ook onderricht omvatte over onder meer de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, ethiek, mensenrechten, gebruik van geweld, e.d. (zie COI: de Afghaanse lokale politie, p 27 en 28). Dat de opleiding in uw geval als dusdanig zeer anders zou zijn verlopen is weinig waarschijnlijk, te meer u in het geheel onduidelijk blijft over uw eigen situatie en uw vermeende opleiding. Ondanks het feit dat er in de beoordeling van uw verklaringen rekening wordt gehouden met het feit dat er regionale verschillen kunnen bestaan wat betreft de inhoud van de opleiding, mag het verbazen dat u gedurende één maand enkel diende te leren salueren, hoe uw uniform te dragen, e.d. (zie supra). Dat u enkel zo oppervlakkig en weinig doorleefd kan vertellen over uw opleiding, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk bij de lokale politie ernstig.

(...)

Nog andere zaken tonen aan dat u niet actief bent geweest bij de ALP. Zo kan u bijzonder weinig vertellen over uw eigen commandant. U verklaart louter dat hij een goede persoon was en vraagt wat u nog moet vertellen over de man (CGVS, p 10-11). U gevraagd hoe de samenwerking verliep met hem, verklaart u kortweg dat u geen problemen ondervond zonder dit verder te specificeren (CGVS, p 11). Wat uw commandant deed voor hij zich bij de ALP aansloot, weet u niet. Hoewel de man uw dorpeeling was, hebt u hem pas op de controlepost leren kennen (ibid.). Ook dit blijkt in strijd met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt dat de ALP georganiseerd was in relatief kleine eenheden in dorpen waarbij er tussen commandanten en hun manschappen vaak sociale banden en solidariteit bestonden omdat ze afkomstig waren van dezelfde clan, factie, stam of etniciteit. Doorgaans werden ALP-eenheden gemobiliseerd door een commandant aan te stellen, die vervolgens zijn eigen manschappen rekruteerde, waarbij er in theorie sprake was van doorlichting door de gemeenschap (zie COI: ontbinding van de ALP, p 13). Over de taken van uw commandant blijft u bovendien wederom vaag en stelt u dat hij jullie werk gaf en de planning opmaakte (CGVS, p 11). Dat u enkel dergelijke korte, vage, en niet-doorleefde antwoorden kan geven over uw leidinggevende, met wie u iedere dag zou hebben samengewerkt gedurende twee jaar, zorgt ervoor dat uw verklaringen over uw activiteiten niet geloofwaardig zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof worden gehecht aan uw profiel als behorend tot de lokale ordetroepen. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit volgende problemen met de taliban.

Wat betreft deze problemen kan voor de volledigheid ook nog op het volgende worden gewezen. Zo verklaarde u bij binnenkomst in België dat u Afghanistan hebt verlaten in 2020 omdat u uw geluk wou zoeken in België (zie supra). Op de DVZ verklaart u dan weer dat u preventief bent gevlucht uit Afghanistan omwille van uw vermeende werkzaamheden (Verklaring DVZ d.d.16/11/2023, punt 5). U verklaarde er tevens dat uw vader vier dagen na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 een eerste keer werd aangesproken door de taliban (ibid.). Op het CGVS verklaart u dan weer dat dit 8-9 dagen na de machtsovername was (CGVS, p 18). Verder dan een paar keer vragen aan uw vader waar u zich bevindt (CGVS, p 17), rijkt de vervolging van deze gewapende groepering blijkbaar niet. U verklaart dat uw familie verder geen problemen ondervindt omdat uw broers nog jong zijn, uw stam daar woont en omdat iedereen daar is (CGVS, p 18 en 23). Er kan toch verwacht worden dat indien de taliban u en uw familie echt viseren,

en jullie ook wisten wonen, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden, quod non. Voorts verklaart u dat uw familie u in het ongewisse laat over verdere problemen (CGVS, p 19). Het is dan ook merkwaardig dat uw familie u omwille van deze problemen Afghanistan doet ontvluchten, u uw reis naar België laat regelen om u hier internationale bescherming te doen aanvragen, maar u tegelijkertijd in het ongewisse laat over de precieze omvang van deze problemen. Over uw eigen vrees voor de taliban verklaart u niet terug te kunnen gaan naar Afghanistan omdat "vroeger tijdens mijn job, wij arresteerden de taliban en stuurde die dan naar de rechtbank" (CGVS, p 17). Echter blijkt uit uw eerdere verklaringen dat u nooit met hen in aanraking kwam en verklaart u zelfs dat u nooit iemand hebt gearresteerd, en zeker geen talibanleden (CGVS, p 13 en 20). Ook dit roept de nodige vraagtekens op.

Wat betreft de door u voorgelegde stukken, dient er vooreerst op te worden gewezen dat documenten slechts bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. U legt enkele documenten en neer ter ondersteuning van uw verklaringen over uw werkzaamheden. Deze stukken zijn an sich onvoldoende om uw profiel als medewerker van de ALP aan te tonen. Te meer blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen ervan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van een vluchtrelaas (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf).

De enige foto's die u neerlegt om uw werk bij de ALP te staven zijn foto's van zeer slechte kwaliteit van uzelf in uniform waarbij u een wapen vasthoudt. De foto's geven geen zicht op de locatie of omstandigheden waarin deze werden genomen, noch op uw werkzaamheden bij de ALP of uw collega's of leidinggevenden. Deze foto's zijn bijgevolg onvoldoende bewijskrachtig om steun te bieden voor uw verklaringen over uw vermeende tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie. Privéfoto's ontberen hoe dan ook objectieve bewijswaarde gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. U legt ook kopieën neer van uw werkbadge (stuk 2) en van een opleidingscertificaat (stuk 3). Deze stukken zijn echter an sich onvoldoende om uw werkzaamheden aan te tonen, temeer gezien u wederom enkel kopieën neerlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Deze stukken kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze laatste geloofwaardig bevonden worden, wat in uw hoofde niet het geval is. Beide stukken werden supra reeds zijdelings besproken. Echter dient nog opgemerkt te worden dat u vage en verklaringen aflegde over uw originele badge. Zo stelde u dat u de originele badge mocht houden nadat u uw ontslag had ingediend. U dan gevraagd waarom u een officieel document mocht bijhouden van een overheidsdienst aangezien dit voor verwarring kon zorgen bij de burgerbevolking, stelt u wederom dat u het mocht houden maar dat u het niet mocht gebruiken want dat zou dan weer leiden tot problemen. U dan de vraag gesteld waarom u een document mocht houden dat u toch niet mocht gebruiken, herhaalt u uw zelfde antwoord (CGVS p.21). Ook dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw psychologisch attest werd reeds besproken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u ook internationale bescherming heeft gevraagd in Bulgarije en Duitsland, maar dat u de procedure er niet heeft verder gezet. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u beide landen al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers voorgehouden profiel en het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.8.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.8.1.4. Betreffende zijn leeftijd en identiteit stelt verzoeker dat deze in twijfel getrokken worden vanwege enkele inconsistenties met eerdere verklaringen in het buitenland, dat hij van in het begin van zijn gehoor verklaard heeft dat hij over zijn leeftijd gelogen heeft omdat hij geen familie had en dacht geen opvang te krijgen, dat hij bij het CGVS open kaart heeft gespeeld over zijn reis en eventuele eerdere registraties, dat hij vrijwillig heeft uitgelegd dat in het vorige land van doorreis er verwarring is ontstaan over zijn leeftijd, dat hij daarbij ook heeft verklaard dat hij zich daar als minderjarige heeft voorgesteld met het oog op opvang in het opvangcentrum.

Door het louter herhalen van de op het CGVS aangehaalde redenen waarom hij eerder in België en andere landen een andere leeftijd heeft opgegeven, weerlegt hij geenszins volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing *“Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat er twijfels rijzen over uw beweerde identiteit en leeftijd. Zo dient te worden vastgesteld dat u doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit. Zo verklaarde u in Bulgarije geboren te zijn in februari 2007 en gaf u er de naam M.K. (...) op (zie Brief Dublin-Unit Bulgarije, d.d. 21/04/2023). In Duitsland stelde u dan weer geboren te zijn in april 2004 (zie Brief Dublin-Unit Duitsland, d.d. 19/04/2023). Bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in België verklaarde u eveneens geboren te zijn op 12 februari 2007 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 6/04/2023 en Verklaring DVZ, d.d. 11/05/2023, punt 4), een verschil van wel zeven jaar met wat u later verklaarde (18/02/2000). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij van bij aanvang in Europa en in België waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”* Het loutere feit voorts dat hij op het CGVS open kaart heeft gespeeld en vrijwillig de redenen van het eerder afleggen van foutieve verklaringen heeft toegelicht, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De vrees geen opvang te kunnen krijgen, rechtvaardigt de flagrante leugens, in verschillende landen overigens, over zijn leeftijd niet.

De Raad wijst er dienaangaande op dat op verzoekers om internationale bescherming een medewerkingsplicht rust, die van hen onder meer vereist dat zij de asielinstanties waarheidsgetrouw inlichten over hun identiteit. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Dat verzoeker aanvankelijk leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Bovendien stelt de Raad nog vast dat het betoog dat hij over zijn leeftijd gelogen heeft omdat hij dacht geen opvangplaats te krijgen, volledig voorbij gaat aan het feit dat uit het leeftijdsonderzoek van 11 april 2023 reeds was gebleken dat verzoeker meerderjarig was doch op het interview op de DVZ op 11 mei 2023 bleef volhouden dat hij geboren was op 12 februari 2007 en geconfronteerd met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, stelde dat dit niet correct was en dat hij maximum 19 jaar oud kan zijn (verklaring DVZ, nr. 3).

Waar verzoeker betoogt dat hij vrijwillig heeft uitgelegd dat in het vorige land van doorreis er verwarring is ontstaan over zijn leeftijd, blijkt geenszins uit de notities van het persoonlijk onderhoud, minstens licht verzoeker niet concreet toe uit welke verklaringen dit zou blijken, dat hij heeft gesteld dat er in een vorig land van doorreis verwarring was ontstaan over zijn leeftijd. Dit betreft bovendien een loutere bewering, die verzoeker ook in het kader van onderhavig verzoekschrift niet verder toelicht.

Verweerder heeft geheel terecht vastgesteld dat het feit dat verzoeker intentioneel heeft geprobeerd om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

4.8.1.5. Betreffende de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling bij de ALP, betoogt verzoeker dat hij gedetailleerde, coherente en concrete verklaringen heeft afgelegd over zijn activiteiten binnen de ALP, die net de geloofwaardigheid van dit onderdeel van zijn relaas ondersteunen. Hij stelt verder ook nog dat in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld hij wel degelijk concrete en doorleefde

verklaringen heeft afgelegd over zijn stationering aan een ALP-controlepost in zijn geboortedorp, de aard van zijn taken, de benaderende duur van zijn werkzaamheden en de veiligheidscontext waarin hij zijn functie heeft beëindigd. Voorts betoogt verzoeker dat hij in werkelijkheid een consistent, persoonlijk en geloofwaardig relaas gegeven heeft over zijn vermeende werkzaamheden bij de ALP, dat hij op duidelijke wijze heeft uiteengezet dat hij gestationeerd was aan een ALP-controlepost in zijn geboortedorp, dat hij daarbij de aard van zijn taken heeft beschreven evenals de concrete omstandigheden waaronder deze werden uitgevoerd, wat volgens hem wijst op een reële en persoonlijke ervaring, dat hij de duur van zijn werkzaamheden op een benaderende wijze heeft gesitueerd, zowel in termen van tijdsverloop als aan de hand van relevante gebeurtenissen, waaronder de periode voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban. Hij stelt ook dat hij de veiligheidscontext heeft toegelicht waarin hij zijn werkzaamheden heeft beëindigd, met name de toenemende dreiging en de aanloop naar de machtswissel, hetgeen een logisch en geloofwaardig kader vormt voor het stopzetten van zijn activiteiten. In het tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker tot slot dat hij tijdens het interview nauwgezet talrijke vragen over de ALP beantwoordt heeft, dat hij de naam van de rekruteringscommandant die in 2016 in Lal Pur verantwoordelijk was voor het werven van lokale politieleden noemde, hij het uniform (een camouflagekleding in grijs-blauwe tinten met het ALP-embleem op de schouder) beschreef en aangaf dat ALP-leden een bescheiden maandelijkse toelage ontvingen via het districtshoofdkwartier in Jalalabad en dat hij verder kon toelichten hoe de hiërarchische structuur functioneerde: ALP-eenheden stonden onder toezicht van de reguliere Afghaanse Nationale Politie (ANP) en dienden maandelijks te rapporteren aan een ANP-officier. Hij meent dat dergelijke gedetailleerde verklaringen een buitenstaander niet bekend zouden zijn en aantonen dat hij deze informatie put uit eigen ervaring. Hij is van oordeel dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgebreide, gedetailleerde en consistente verklaringen heeft afgelegd over zijn werkzaamheden bij de ALP, die juist de geloofwaardigheid van dit onderdeel ondersteunen.

Door het louter volhouden in zijn reeds afgelegde verklaringen, deze te herhalen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris weerlegt, noch ontkracht verzoeker de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Door louter erop te wijzen dat zijn verklaringen dat hij gestationeerd was aan een ALP-controlepost in zijn geboortedorp, strookt met het lokale en informele karakter van de rekrutering van ALP-leden en dat de toenemende dreiging en de aanloop naar de machtswissel een logisch en geloofwaardig kader vormt voor het stopzetten van zijn activiteiten, werpt hij geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad merkt in dit kader op dat het volstaat dat verweerder uiteenzet waarom hij het asielrelaas ongeloofwaardig acht. Hij dient hierbij niet in te gaan op alle details en elementen die verzoeker tijdens de asielprocedure heeft uiteengezet. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Uit het loutere feit dat verzoeker over bepaalde elementen logische verklaringen heeft afgelegd, zelfs verklaringen heeft afgelegd die stroken met de algemeen bekende informatie, volgt niet *ipso facto* dat hij volledige, correcte, gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen over de gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan zou hebben afgelegd.

Ter volledigheid wijst de Raad erop dat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn stelling dat hij de naam van de rekruteringscommandant die in 2016 in Lal Pur verantwoordelijk was voor het werven van lokale politieleden noemde, hij het uniform (een camouflagekleding in grijs-blauwe tinten met het ALP-embleem op de schouder) beschreef en aangaf dat ALP-leden een bescheiden maandelijkse toelage ontvingen via het districtshoofdkwartier in Jalalabad en dat hij verder kon toelichten hoe de hiërarchische structuur functioneerde: ALP-eenheden stonden onder toezicht van de reguliere Afghaanse Nationale Politie (ANP) en dienden maandelijks te rapporteren aan een ANP-officier en aldus gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd die een buitenstaander niet bekend zouden zijn en aantonen dat hij deze informatie put uit eigen ervaring. Het komt de Raad niet voor dat dergelijke informatie niet bekend zou kunnen zijn door een buitenstaander, die bijvoorbeeld deze informatie heeft ontvangen van iemand die daadwerkelijk bij de ALP heeft gewerkt.

4.8.1.6. Verzoeker stelt dat het CGVS motiveert dat verzoeker verschillende verklaringen zou hebben afgelegd tijdens het MENA-interview en zijn gehoor op het CGVS. Hij richt zich tegen het motief *“In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om uw profiel als ex-lid van de ALP aannemelijk te maken. Zo hebt u bij uw aankomst in België vreemd genoeg niets vermeld over uw werkzaamheden bij de ALP (Dienst Voogdij – Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling). U verklaarde daar Afghanistan te hebben verlaten omdat u uw kans wou wagen in België. Ook op de DVZ, waar nochtans expliciet gepeild wordt naar uw eerdere werkzaamheden, verklaarde u enkel in de landbouw te hebben gewerkt (Vragenlijst*

DVZ d.d. 11/05/2023, punt 12). Geconfronteerd met deze lacune, antwoordt u dat u niet hebt kunnen vertellen over uw werk omdat u zich had voorgedaan als een minderjarige (CGVS, p 3-4). Dat u het opzettelijk nalaat om uw eigen werkzaamheden bij de ALP te vermelden wanneer u wordt gevraagd naar uw vertrekredenen uit Afghanistan, ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan in grote mate, temeer gezien het net deze job zou zijn geweest die aan de basis zou hebben gelegen van de reden van uw vertrek uit Afghanistan.”

Verzoeker betoogt dat de eerdere gehoren in een zeer kort tijdsbestek plaatsvonden, op een moment waarop hij zich in een toestand van grote psychische kwetsbaarheid bevond en nog sterk getraumatiseerd was, dat hij pas in het kader van zijn gehoor op het CGVS in staat was zijn relaas volledig uiteen te zetten, in detail te treden en alle relevante elementen van zijn parcours te verduidelijken.

Verzoeker heeft een dergelijke reden geenszins naar voren gebracht toen hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geconfronteerd werd met het niet eerder vermelden van zijn tewerkstelling. Het betreft dan ook een loutere *post factum* bewering, die tot stand lijkt te zijn gekomen na reflectie bij het lezen van de bestreden beslissing, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing kan worden beschouwd.

Bovendien wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Het loutere feit dat het MENA-interview en het DVZ-interview in een zeer kort tijdsbestek zou plaatsvinden, verklaart aldus niet waarom verzoeker tijdens beide interviews – terwijl aldus bij het DVZ-interview reeds bepaald was dat verzoeker meerderjarig was en hij nog steeds opvang genoot – zijn werkzaamheden bij de ALP niet vermeldde.

Waar verzoeker betoogt dat hij zich, bij de eerdere interviews, in een grote psychische kwetsbaarheid bevond en nog sterk getraumatiseerd was, beperkt hij zich tot loutere beweringen. Uit het louter aangeven bij het MENA-interview dat hij zich zwak voelde en overal pijn had, kan dit niet blijken. Verzoeker toont, mede gelet op de motieven vermeld in punt 4.1., niet aan dat er in zijn geval sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, dat verder gaat dan de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming. Ook uit het huidige voorgelegd attest van de psycholoog waaruit enkel blijkt dat hij eind 2025 en begin 2026 driemaal op consultatie is geweest bij een psycholoog die meent dat een psychologische opvolging aanbevolen is, blijkt niet dat verzoeker bij zijn aankomst in België en bij zijn eerste interviews een kwetsbaarheid vertoonde, al dan niet door trauma, die de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming te boven gaat.

De Raad wijst er nogmaals uitdrukkelijk op dat verzoeker bij zijn aankomst in België geen bijzondere procedurele noden heeft aangegeven (document van 11/05/2023, gehecht aan het Registratieformulier voor Asielzoekers), alsook tijdens het interview op de DVZ op 11 mei 2023 geen melding maakte van mentale problemen of van het hebben van een nood aan psychologische ondersteuning. Verzoeker maakte er enkel melding van zware maagproblemen waarvoor hij op dat moment in behandeling was in het centrum (verklaring DVZ, nr. 38).

Uit de Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling van 6 april 2023 noch uit de verklaring DVZ van 11 mei 2023 blijkt dat zich problemen hebben voorgedaan tijdens het afleggen van de verklaringen door de verzoekende partij.

4.8.1.7. Door louter te verklaren dat de beperkte variatie tussen de verklaring dat hij ongeveer twee jaar en dat hij tweeënhalve jaar heeft gewerkt bij de ALP, beoordeeld dient te worden in het licht van zijn culturele en socio-educatieve profiel, dat hij ongeschoold is, zoals hij ook uitdrukkelijk verklaarde bij het CGVS, en niet vertrouwd is met het gebruik van de Gregoriaanse kalender, dat hij het Afghaanse kalendersysteem hanteert en tijdsperiodes uitdrukt in benaderende termen, gebaseerd op zijn doorleefde ervaring en niet op basis van exact vastgelegde data, en te betogen dat van een ongeschoolde persoon uit een landelijke Afghaanse context, die bovendien in een conflictsituatie heeft geleefd, redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat hij perfect coherente en exacte tijdsaanduidingen kan geven volgens het westerse kalendersysteem, dat hij de duur van zijn werkzaamheden op een benaderende wijze heeft gesitueerd, zowel in termen van tijdsverloop als aan de hand van relevante gebeurtenissen, waaronder de periode voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban en nogmaals te herhalen dat hij ongeschoold is, afkomstig uit een landelijke Afghaanse context en van nature het Afghaanse kalendersysteem gebruikt waarbij tijd eerder wordt beleefd en

uitgedrukt in benaderingen dan in administratief exacte data, en aldus in wezen voornamelijk louter zijn tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS reeds naar voren gebrachte vergoelijkingsen te herhalen, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld: *“Ook zijn uw verklaringen en uw kennis over uw vermeende werkzaamheden bijzonder vaag en ontoereikend. Allereerst biedt u geen duidelijk zicht op de periode van uw tewerkstelling. Zo stelt u aanvankelijk dat u 2,5 jaar gestationeerd was bij een checkpoint van de ALP in uw geboortedorp (CGVS, p 10). Even later verklaart u dan weer dat u met uw job gestopt bent in mei 2021, precies twee jaar nadat u er mee zou zijn begonnen (CGVS, p 7 en 15). De kopie van uw werkbadge (waarop overigens vreemd genoeg de afkorting van de Afghan National Police –ANP- wordt gebruikt i.p.v. de afkorting voor de Afghan Local Police –ALP) heeft een geldigheidsdatum van net geen twee jaar, terwijl u stelde aangeworven te zijn met een contract van drie jaar (CGVS, p 22). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat u ongeschoold bent en de datums niet goed kent (ibid.). Ook van iemand die geen scholing genoten heeft, kan er verwacht worden dat deze concrete en doorleefde verklaringen kan afleggen over werkzaamheden die hij zelf uitoefende, te meer u volgens uw verklaringen twee jaar tewerkgesteld was bij de ALP-checkpost in uw geboortedorp. Op de DVZ verklaarde u dan weer uitdrukkelijk Afghanistan te hebben verlaten ‘begin 2020’ (Vragenlijst DVZ d.d. 11/05/2023, punt 42) terwijl uit uw recente verklaringen zou moeten blijken dat u tot mei 2021 voor de ALP actief zou zijn geweest. U verklaart dat u niet weet waarom u dit hebt gezegd (Vragenlijst DVZ d.d. 16/11/2023, punt 5). Zulke verklaringen roepen eens te meer vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.”* Bovendien wordt verzoeker geenszins tegenstrijdigheid in of het niet kennen van exacte data tegengeworpen, nog minder het niet kennen van het westerse kalendersysteem, doch wordt net gewezen op de afwijkende verklaringen over tijdsperiodes, waarbij het louter voorhouden dat hij de tijdsperiodes bij benadering heeft weergegeven geen ander licht werpt op de voormelde vaststellingen in zijn geheel gelezen. Uit de motieven van de bestreden beslissing en een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud – waaruit overigens blijkt dat verzoeker verklaart dat hij begon met de job op 21 van de 2de maand 1398 (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7) en gestopt is met zijn werk 28 2de maand 1400 (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15) – blijkt niet dat verwacht wordt dat verzoeker exacte tijdsaanduidingen kan geven volgens het westers kalendersysteem, doch wel dat verzoeker enerzijds een tijdspanne vermeldt van 2,5 jaar en anderzijds exacte data vermeldt van het beginnen en eindigen met de job die net 2 jaar betreffen. Het oordelen dat het schetsen van de duur van een tewerkstelling van enerzijds 2 jaar en anderzijds 2,5 jaar niet toereikend is, kan *in casu* bezwaarlijk beschouwd worden als het hanteren van een excessief en onredelijk geloofwaardigheids criterium dat strijdig is met de fundamentele beginselen van het asielrecht, waarin een globale, contextuele en redelijke beoordeling van verklaringen wordt voorgeschreven, en dit te meer gelet op de overige voormelde vaststellingen betreffende de duur van zijn tewerkstelling.

4.8.1.8. Met zijn betoog dat de bestreden beslissing verwijst naar objectieve informatie waaruit blijkt dat de ontbinding van de ALP werd aangekondigd in september 2020 en dat deze organisatie in het eerste kwartaal van 2021 grotendeels opgedoekt werd, dat hij deze vaststelling niet betwist, dat wanneer dit wordt overgenomen in de informatie van het CGVS, dit zich geleidelijk en op regionale wijze ontwikkeld heeft en op verschillende momenten plaats vond in verschillende delen van het land, dat bij het motief *“Gevraagd wat er jullie verteld werd over veranderingen die gepaard zouden gaan met de integratie van de ALP in andere instellingen, komt u niet verder dan te stellen dat jullie er niet veel info over hadden en enkel wist ‘dat wij vervangen zullen worden door het nationaal leger’ (CGVS p.16).”* geen rekening werd gehouden met zijn socio-educatief profiel, dat hij ongeschoold is en geen administratieve of leidinggevende functie had, dat van een dergelijk profiel niet verwacht kan worden dat hij inzicht had in complexe institutionele hervormingen op nationaal niveau, te meer daar deze hervormingen zich afspeelden in een context van algemene instabiliteit en desorganisatie, dat de beperkte kennis die hij beschrijft dan ook logisch, coherent en geloofwaardig is en niet kan worden aangewend als element dat zijn verklaringen ondermijnt, richt hij zich tegen de motieven *“Daarenboven toont objectieve informatie aan dat de aankondiging tot ontbinding van de ALP er kwam in september 2020 en dat het in het eerste kwartaal van 2021 al voor een groot stuk opgedoekt was (zie COI: de ontbinding van de ALP, p 12 en 19). Zelf verklaart u dat de ALP wel nog bestond tijdens uw tewerkstelling en dat er enkel geruchten waren over de ontbinding. Gevraagd wat er jullie verteld werd over veranderingen die gepaard zouden gaan met de integratie van de ALP in andere instellingen, komt u niet verder dan te stellen dat jullie er niet veel info over hadden en enkel wist ‘dat wij vervangen zullen worden door het nationaal leger’ (CGVS p.16).”* De Raad acht deze motieven echter overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij de ALP. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpen zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker meent voorts dat de redenering van het CGVS dat de ALP enkel actief zou zijn geweest in dorpen die feitelijk bedreigd werden door opstandelingen, terwijl hij verklaarde dat de veiligheidssituatie in zijn dorp ‘goed, niet slecht’ was en dat de overheid er controle uitoefende, berust op een te abstracte en theoretische benadering van de rol van de ALP, dat in de praktijk de ALP niet enkel ingezet werd in dorpen waar reeds openlijke gevechten plaatsvonden, maar ook in rurale en strategische zones waar een preventieve

aanwezigheid noodzakelijk werd geacht om infiltratie door opstandelingen te voorkomen. Hij vervolgt dat zijn dorp onder overheidstoezicht stond, dat er nabijgelegen controleposten waren en dat de taliban er vóór de machtsovername niet openlijk rondliepen, dat dit de aanwezigheid van een ALP-checkpost geenszins uitsluit, dat in tegendeel deze elementen net het bestaan verklaren van meerdere veiligheidsstructuren in en rond het dorp. Verzoeker beperkt zich echter tot de loutere bewering dat – naast het inzetten van de ALP om de veiligheid te verbeteren in rurale zones die het ANA en de ANP niet konden bereiken of waar hun aanwezigheid onvoldoende was om de veiligheid te garanderen, waarbij de ALP dienden te verhinderen dat opstandelingen infiltreerden in rurale regio's, dat zij werden ingezet in dorpen die feitelijk bedreigd werden – de ALP ook reeds preventief werd ingezet in rurale en strategische zones om infiltratie door opstandelingen te voorkomen.

Ook het betoog dat hij de taliban vóór de machtsovername niet openlijk in zijn dorp heeft gezien en daaruit niet kan afgeleid worden dat er geen dreiging bestond of dat de ALP er geen rol te vervullen had, dat het algemeen bekend is dat de taliban vóór 2021 geen openlijke aanwezigheid toonden in gebieden onder regeringscontrole, en hun invloed eerder latent en indirect uitoefenden, kan geen ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent. Immers is net het gebrek aan openlijke aanwezigheid van de taliban in een gebied onder regeringscontrole alwaar er controleposten waren van de grenspolitie en nationale politie, een tegenindicatie voor de noodzaak van de bijkomende aanwezigheid van de ALP, daar zij werden ingezet in dorpen die feitelijk 'bedreigd' werden.

4.8.1.9. Betreffende zijn verklaringen over de opleiding betoogt verzoeker dat het verwijt dan zijn verklaringen over de gevolgde opleiding vaag zouden zijn en niet zouden overeenstemmen met de gekende informatie waaruit blijkt dat ALP-trainingen ook theoretische modules omvatten, onvoldoende rekening houdt met de concrete context waarin hij zijn opleiding heeft genoten, dat hij heeft verklaard dat hij een korte opleiding van ongeveer één maand volgde en dat hij daarbij elementen heeft genoemd die voor hem concreet, tastbaar en memorabel waren, zoals het dragen van het uniform, militaire discipline en het salueren, het opzetten en bewaken van checkpoints, patrouilleren, omgang met wapens en het gevaar van granaten. Hij wijst erop dat uit landeninformatie zelf blijkt dat de inhoud, kwaliteit en duur van ALP-trainingen sterk varieerden naargelang regio, periode en beschikbare middelen, dat het louter bestaan van een theoretisch opleidingskader op papier niet volstaat om te besluiten dat elke lokale opleiding noodzakelijk identiek of volledig was, dat het CGVS weliswaar het bestaan van regionale verschillen erkent, maar hieruit geen gevolgen trekt voor de individuele beoordeling van verzoekers verklaringen, hetgeen een innerlijke tegenstrijdigheid in de motivering vormt.

Met zijn betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat verweerder niet enkel de regionale verschillen erkent doch ook stelt dat het mag verbazen dat verzoeker gedurende één maand enkel diende leren te salueren, te patrouilleren en te bewaken, hoe een uniform te dragen, over militaire discipline, hoe een checkpoint aan te leggen en dat een granaat geen spelletje was en hem of zijn collega's het leven kon kosten. Dat verzoekers opleiding aldus geheel anders zou zijn verlopen dan wat bekend is over de ALP-training *in casu* weinig waarschijnlijk is, te meer hij in het geheel onduidelijk blijft over zijn eigen situatie en opleiding, dat hij enkel oppervlakkig en weinig doorleefd kan vertellen over zijn opleiding.

Het loutere feit dat het een korte opleiding betrof, werpt geen ander licht op de pertinente vaststelling dat verzoeker slechts oppervlakkig en weinig doorleefd kan vertellen over zijn opleiding. Ook met zijn betoog dat hij elementen heeft genoemd die voor hem concreet, tastbaar en memorabel waren, zoals het dragen van het uniform, militaire discipline en het salueren, het opzetten en bewaken van checkpoints, patrouilleren, omgang met wapens en het gevaar van granaten, werpt hij geen ander licht op de vaststelling dat de opleiding geheel anders was dan wat bekend is over de ALP-training, en al helemaal niet op de vaststelling dat hij slechts oppervlakkig en weinig doorleefd kan vertellen over zijn opleiding.

Waar verzoeker nog betoogt dat het feit dat hij niet alle namen van zijn opleiders kon noemen, bezwaarlijk als ongeloofwaardig kan worden beschouwd, dat van een ongeschoolde rekrut niet kan worden verwacht dat hij jaren later alle namen van instructeurs exact kan reproduceren, temeer daar hiërarchische afstand en beperkte persoonlijke interactie eigen zijn aan militaire trainingen, richt hij zich tegen het motief "*U naar de namen van uw opleiders gevraagd, slaagt u er enkel in om er twee op te noemen, van wie er één vermeld staat op het certificaat dat u neerlegde (CGVS, p 8-9; groene farde).*" De Raad acht dit motief overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij de ALP. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

4.8.1.10. Betreffende zijn verklaringen over de operationele ervaringen bij de ALP, stelt verzoeker dat het CGVS hem betreffende de aanvallen van de taliban op de controlepost, verwijt dat zijn verklaringen onvoldoende gedetailleerd en niet doorleefd zouden zijn, dat deze beoordeling de aard van de beschreven incidenten miskent, dat hij heeft verklaard dat het ging om schietincidenten van op afstand, waarbij de taliban

vanuit een dorp op een heuvel vuurden, hij en zijn collega's terugschoten vanuit hun positie en waarbij uiteindelijk versterking werd gestuurd vanuit het district, dat het feit dat hij geen exacte aantallen tegenstanders kon geven noch tactische details kon beschrijven, niet uitzonderlijk is in het geval van korte, chaotische en stressvolle vuurgevechten, zeker voor een laaggeplaatste en niet-geschoolde agent zonder commandofunctie.

De Raad acht de motieven *"Bovendien zijn uw verklaringen over incidenten of gevechten die u in de periode zou hebben meegemaakt ook zeer ontoereikend en niet doorleefd. U verklaart in dit opzicht dat de taliban ten tijde van uw tewerkstelling 3-4 keer uw controlepost hebben aangevallen (CGVS, p 13). U gevraagd om hier uitgebreid over te vertellen, stelt u vaagweg dat de taliban op jullie hebben geschoten en dat jullie hebben teruggeschoten (CGVS, p 14). U weet niet hoeveel talibs betrokken waren bij dit gevecht. Gevraagd naar uw eigen handelingen tijdens dit gevecht, stelt u aanvankelijk eerst in uw kamer te zijn geweest en daarna bij de beek te zijn gaan kijken. U gevraagd wat u dan deed bij de beek, komt u wederom niet verder dan "gewoon kijken waar ze schieten en in die richting terugschieten" (ibid.). Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als een doorleefd, gedetailleerd verslag van het gevecht. Gevraagd van waar de taliban schoten, antwoordt u dat de schoten kwamen van een dorp dat gelegen was op een heuvel (ibid.). U gevraagd hoe jullie dit gevecht hebben gewonnen, antwoordt u een eerste keer naast de kwestie en stelt u vervolgens dat de taliban niet dichterbij konden komen en dat jullie sterk waren en uit elke kant konden terugschieten (CGVS, p 15), terwijl u eerder verklaarde dat het gevecht eindigde doordat jullie versterking kregen vanuit het districtshuis (CGVS, p 14). U hiermee geconfronteerd, past u simpelweg uw verklaringen aan en stelt u dat jullie inderdaad konden rekenen op versterking (CGVS, p 15). Voor het overige zou u gedurende uw twee dienstjaren nooit betrokken zijn geweest in een ander gevecht (ibid.). Dat u beweert meer dan twee jaar te hebben gewerkt bij de ALP, waarin er veel gevechten hebben plaatsgevonden, terwijl u hierover enkel dergelijke niet-doorleefde en niet gedetailleerde verklaringen weet af te leggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit vlak ernstig."* eveneens overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij de ALP. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

4.8.1.11. Betreffende de motieven dat hij slechts beperkte en algemene verklaringen kon afleggen over zijn commandant, betoogt verzoeker dat deze redenering berust op een onrealistische en theoretische invulling van de ALP-structuur en onvoldoende rekening houdt met zijn persoonlijke profiel en de concrete lokale context, dat het CGVS hem verwijt dat hij in algemene termen sprak over zijn commandant, dat hij hem omschreef als een goed persoon en dat hij weinig kon vertellen over diens achtergrond, eerdere activiteiten en precieze taken. Verzoeker meent dat deze kritiek de hiërarchische en functionele realiteit van zijn positie miskent, dat hij een laaggeplaatste, ongeschoolde ALP-agent is, zonder leidinggevende of administratieve verantwoordelijkheden, dat van een dergelijk profiel redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat hij een uitgebreide kennis heeft over het persoonlijke verleden van zijn commandant, diens eerdere functies vóór toetreding tot de ALP of diens rol in het bredere rekruteringsproces. Hij vervolgt dat hij verklaarde dat hij zijn commandant pas leerde kennen op de controlepost, hoewel deze afkomstig was uit hetzelfde dorp, niet uitzonderlijk is in een rurale context waar dorpen groot kunnen zijn en sociale contacten niet noodzakelijk intens zijn tussen alle inwoners, dat het CGVS hieruit niet kan afleiden dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn.

Met zijn betoog gaat verzoeker volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat niet wordt uitgegaan van een onrealistische en theoretische invulling van de ALP-structuur, doch van objectieve landeninformatie, die gevoegd is aan het administratief dossier, en waarbij wordt gesteld *"Zo kan u bijzonder weinig vertellen over uw eigen commandant. U verklaart louter dat hij een goede persoon was en vraagt wat u nog moet vertellen over de man (CGVS, p 10-11). U gevraagd hoe de samenwerking verliep met hem, verklaart u kortweg dat u geen problemen ondervond zonder dit verder te specificeren (CGVS, p 11). Wat uw commandant deed voor hij zich bij de ALP aansloot, weet u niet. Hoewel de man uw dorpeling was, hebt u hem pas op de controlepost leren kennen (ibid.). Ook dit blijkt in strijd met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt dat de ALP georganiseerd was in relatief kleine eenheden in dorpen waarbij er tussen commandanten en hun manschappen vaak sociale banden en solidariteit bestonden omdat ze afkomstig waren van dezelfde clan, factie, stam of etniciteit. Doorgaans werden ALP-eenheden gemobiliseerd door een commandant aan te stellen, die vervolgens zijn eigen manschappen rekruteerde, waarbij er in theorie sprake was van doorlichting door de gemeenschap (zie COL: ontbinding van de ALP, p 13). Over de taken van uw commandant blijft u bovendien wederom vaag en stelt u dat hij jullie werk gaf en de planning opmaakte (CGVS, p 11). Dat u enkel dergelijke korte, vage, en niet-doorleefde antwoorden kan geven over uw leidinggevende, met wie u iedere dag zou hebben samengewerkt gedurende twee jaar, zorgt ervoor dat uw verklaringen over uw activiteiten niet geloofwaardig zijn."* Voormelde motieven miskennen geenszins de lokale context en de hiërarchische en functionele realiteit van zijn positie waarbij hij een laaggeplaatste, ongeschoolde ALP-agent is, zonder leidinggevende of administratieve

verantwoordelijkheden. Er wordt net geduid op de lokale context alsook op het feit dat tussen commandanten en hun manschappen vaak sociale banden en solidariteit bestonden omdat ze afkomstig waren van dezelfde clan, factie, stam of etniciteit, ALP-eenheden doorgaans gemobiliseerd werden door een commandant aan te stellen, die vervolgens zijn eigen manschappen rekruteerde, waarbij er in theorie sprake was van doorlichting door de gemeenschap. In deze context kan van verzoeker, een manschap in de ALP-eenheid van zijn commandant, wel degelijk verwacht worden dat hij een meer uitgebreide kennis heeft over het persoonlijke verleden van zijn commandant, diens eerdere functies vóór toetreding tot de ALP en/of diens rol in het bredere rekruteringsproces, minstens toont verzoeker met zijn betoog het tegendeel niet aan. Waar hij nog stelt dat het niet uitzonderlijk is in een rurale context waar dorpen groot kunnen zijn en sociale contacten niet noodzakelijk intens zijn tussen alle inwoners, dat hij zijn commandant pas leerde kennen op de controlepost, hoewel deze afkomstig was uit hetzelfde dorp, spreekt hij aldus louter de algemeen bekende informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, tegen waaruit blijkt dat tussen commandanten en hun manschappen vaak sociale banden en solidariteit bestonden omdat ze afkomstig waren van dezelfde clan, factie, stam of etniciteit, ALP-eenheden doorgaans gemobiliseerd werden door een commandant aan te stellen, die vervolgens zijn eigen manschappen rekruteerde, waarbij er in theorie sprake was van doorlichting door de gemeenschap.

Verzoeker betoogt dat de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing een algemene en theoretische organisatievorm beschrijft en niet zonder meer kan worden toegepast op elke individuele situatie, dat het gebruik van termen als 'vaak', 'doorgaans' en 'in theorie' in de COI illustreert dat er geen uniform model bestond voor de samenstelling en werking van ALP-eenheden, dat regionale verschillen, lokale machtsverhoudingen en praktische omstandigheden zorgden voor aanzienlijke variatie, dat het loutere feit dat verzoekers ervaring niet volledig overeenstemt met dit theoretische model, niet volstaat om zijn verklaringen ongeloofwaardig te achten. Verzoeker verduidelijkt echter niet *in concreto* waarom in zijn geval de organisatie van de ALP-eenheid in zijn dorp afweek van wat doorgaans het geval was. Bovendien, zelfs indien hij zijn commandant pas leerde kennen op de commandopost, doet dit op zich geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van het CGVS dat verzoeker bijzonder weinig kan vertellen over zijn eigen commandant, dat hij louter verklaarde dat hij een goede persoon was en betreffende de samenwerking kortweg verklaart geen problemen te ondervinden zonder dit verder te specificeren, dat hij over de taken van zijn commandant wederom vaag blijft en stelt dat hij hen werk gaf en de planning opmaakte, dat verzoeker enkel dergelijke korte, vage, en niet-doorleefde antwoorden kan geven over zijn leidinggevende, met wie hij iedere dag zou hebben samengewerkt gedurende twee jaar, ervoor zorgt dat zijn verklaringen over zijn activiteiten niet geloofwaardig zijn.

Met het louter betoog dat het feit dat hij deze samenwerking niet verder heeft gespecificeerd, niet automatisch als een gebrek aan doorleefdheid kan worden beschouwd en dat in een hiërarchische en militaire context dagelijkse samenwerking vaak bestaat uit het ontvangen van instructies en het uitvoeren van opdrachten, zonder uitgebreide persoonlijke interactie, dat hij wel heeft aangegeven dat zijn commandant instond voor het geven van werk en het opmaken van de planning, beperkt hij zich in wezen tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris doch werpt hij hiermee geen ander licht op voormelde vaststellingen. Met het betoog dat zijn verklaringen hieromtrent overeenstemmen met de basisrol van een lokale commandant en niet tegenstrijdig is met de algemene werking van de ALP, werpt hij evenmin een ander licht op de bovenvermelde pertinente motieven hieromtrent.

4.8.1.12. Waar verzoeker op het einde van het vijfde onderdeel stelt *"Ten slotte besluit de bestreden beslissing dat, gelet op het geheel van bovenstaande elementen, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel als lid van de lokale ordetroepen, en bijgevolg evenmin aan de daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban."*, herhaalt hij enkel de motieven van de bestreden beslissing doch ontkracht, noch weerlegt hij op deze wijze voorgaande vaststelling.

4.8.1.13. Betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn problemen met de taliban en de daaruit afgeleide vrees, meent verzoeker dat de beoordeling onvoldoende zorgvuldig, te formalistisch en niet conform de beginselen van het asielrecht is.

Door louter gewag te maken van een miskenning van de context van de eerste verklaringen bij aankomst, die doorgaans summier, onvolledig en zonder juridische bijstand worden afgelegd, werpt verzoeker geenszins een ander licht op de pertinente vaststellingen *"Zo verklaarde u bij binnenkomst in België dat u Afghanistan hebt verlaten in 2020 omdat u uw geluk wou zoeken in België (zie supra). Op de DVZ verklaart u dan weer dat u preventief bent gevlucht uit Afghanistan omwille van uw vermeende werkzaamheden (Verklaring DVZ d.d.16/11/2023, punt 5). U verklaarde er tevens dat uw vader vier dagen na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 een eerste keer werd aangesproken door de taliban (ibid.). Op het CGVS verklaart u dan weer dat dit 8-9 dagen na de machtsovername was (CGVS, p 18)."*

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan, *in casu* zijn tewerkstelling bij de ALP en de gevolgen daarvan bij de machtsovername. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure.

De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn geen details en kunnen niet verklaard worden door het summiere karakter van eerste interviews, noch door het feit dat deze geschieden zonder juridische bijstand. Het loutere feit dat er minder tijd is tijdens de eerste interviews en deze eerder summier verlopen verklaart ook niet waarom verzoeker bij binnenkomst niet aangaf preventief te zijn gevlucht omwille van zijn werkzaamheden en waarom hij bij de DVZ verklaarde dat zijn vader vier dagen na de machtsovername een eerste keer werd aangesproken door de taliban terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat dit 8 à 9 dagen na de machtsovername was.

Door louter te wijzen op gebrek aan juridische bijstand betwist verzoeker overigens deze vaststelling niet. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bijstand van een raadsman bij zijn MENA-interview of bij de DVZ, deze inconsistenties in zijn verklaringen had kunnen wegnemen. Hij toont voorts met zijn betoog ook niet aan dat er sprake is van een misinterpretatie van vragen en/of antwoorden. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatie-/vertaalproblemen tijdens de persoonlijke onderhouden bij de registratie (MENA-interview) of bij de DVZ die het geheel van de inconsistenties, die in de bestreden beslissing werden vastgesteld, zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. De vragenlijsten die werden ingevuld op de DVZ en de fiche van de niet-begeleide minderjarige opgemaakt bij registratie in België, bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan.

Er is geen reden om aan te nemen dat de notities van voormelde interviews geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van deze interviews, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift dan ook geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

4.8.1.14. Betreffende het motief dat het merkwaardig is dat zijn familie zijn vertrek organiseerde maar hem tegelijk niet volledig informeerde over de omvang van zijn problemen, betoogt verzoeker dat deze redenering geen rekening houdt met de culturele en beschermende dynamiek binnen Afghaanse families, waarbij familieleden vaak informatie achterhouden om angst te beperken of om te vermijden dat iemand vanuit het buitenland ondoordachte stappen zou ondernemen, dat dit gedrag niet ongebruikelijk is en niet als ongeloofwaardig kan worden bestempeld.

Verweerder heeft terecht gemotiveerd *“Voorts verklaart u dat uw familie u in het ongewisse laat over verdere problemen (CGVS, p 19). Het is dan ook merkwaardig dat uw familie u omwille van deze problemen Afghanistan doet ontvluchten, u uw reis naar België laat regelen om u hier internationale bescherming te doen aanvragen, maar u tegelijkertijd in het ongewisse laat over de precieze omvang van deze problemen.”*

Immers heeft verzoeker op de vraag of hij nog contact heeft met zijn familie en vraagt naar de aanvaringen van zijn vader met de taliban geantwoord dat hij nog contact heeft met hen en vraagt hoe het met hen gaat maar niet echt dat ze daar over die problemen iets vertellen, dat zij hem over verdere problemen niet hebben verteld (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19).

Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong ervan. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de problemen die zijn familie kent na zijn vertrek met de taliban omwille van zijn tewerkstelling. De tewerkstelling van verzoeker en zijn vrees om hierdoor gedood te worden door de taliban vormt de kern van verzoekers vluchtrelaas, zodat mag worden verwacht dat verzoeker zich hier meer over zou hebben geïnformeerd bij zijn vader. Van verzoeker die dient te vluchten net omwille van zijn tewerkstelling en zijn vermoeden hierdoor gedood te kunnen worden door de taliban, kan wel degelijk verwacht worden dat hij een interesse zou hebben voor en

informatie zou trachten te bekomen – niettegenstaande de (vermeende) wil van zijn familie om zijn angst te beperken of om te vermijden dat hij vanuit het buitenland ondoordachte stappen zou ondernemen – omtrent de actuele uit zijn tewerkstelling voortvloeiende problemen voor zijn familie en de omvang ervan.

4.8.1.15. De Raad acht voorts het motief *“Over uw eigen vrees voor de taliban verklaart u niet terug te kunnen gaan naar Afghanistan omdat “vroeger tijdens mijn job, wij arresteerden de taliban en stuurde die dan naar de rechtbank” (CGVS, p 17). Echter blijkt uit uw eerdere verklaringen dat u nooit met hen in aanraking kwam en verklaart u zelfs dat u nooit iemand hebt gearresteerd, en zeker geen talibanleden (CGVS, p 13 en 20). Ook dit roept de nodige vraagtekens op.”* overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

4.8.1.16. Verzoeker betoogt verder dat het correct is dat documenten doorgaans in samenhang met verklaringen worden beoordeeld maar meent dat het CGVS een cirkelredenering maakt, dat de verklaringen ongeloofwaardig worden geacht omdat de documenten onvoldoende zijn, terwijl de documenten op hun beurt geen bewijswaarde krijgen omdat de verklaringen ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker kan niet gevolgd worden. Immers blijkt nergens een cirkelredenering nu niet blijkt dat de verklaringen ongeloofwaardig worden geacht omdat de documenten onvoldoende zijn. Er wordt wel gesteld dat de documenten – te meer gelet op het feit dat corruptie wijd verbreid is in Afghanistan – slechts bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is. Er wordt toegelicht dat stukken op zich niet voldoende kunnen zijn daar ze gepaard moeten gaan met geloofwaardige verklaringen, te meer *in casu* de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is.

In dit licht moet de vaststelling gelezen worden dat documenten op zichzelf de ongeloofwaardigheid van het relaas niet kunnen herstellen. Hieruit kan aldus niet afgeleid worden dat de verklaringen ongeloofwaardig worden geacht omdat de documenten onvoldoende zijn. De ongeloofwaardigheid van verklaringen blijkt daarentegen uit de motieven die aan de beoordeling van de stukken voorafgaat.

De Raad wijst er in dit licht – alsook betreffende verzoekers betoog dat de algemene vaststelling van corruptie niet automatisch kan toegepast worden op elk individueel dossier, dat het CGVS *in casu* niet stelt dat de voorgelegde documenten vals zijn, noch dat zij na onderzoek als niet-authentiek werden beoordeeld, noch dat zij interne tegenstrijdigheden vertonen, dat het loutere bestaan van fraude in een land geen afdoende motivering kan vormen om elk document afkomstig uit dat land *a priori* als weinig of niet bewijskrachtig te beschouwen – op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. Verweerder stelt in de bestreden beslissing terecht dat er sprake is van een hoge graad van corruptie van Afghaanse documenten. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de landeninformatie waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn. De Raad herhaalt dat aan stukken absolute bewijswaarde mag worden onzegd wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Omwille van de hoge graad van corruptie hebben Afghaanse documenten dan ook een relatieve bewijswaarde. Deze documenten beschikken wel over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in de mate dat ze vergezeld gaan van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, maar dit is *in casu* aldus niet het geval.

Verzoeker meent dat de stukken niet elke bewijswaarde mogen worden onzegd louter omdat er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van het relaas maar lijkt er vooreerst aan voorbij te gaan dat de door hem voorgelegde stukken net betrekking hebben op de aspecten van zijn relaas die ongeloofwaardig worden bevonden. Bovendien heeft verweerder zich *in casu* niet beperkt tot de vaststelling dat documenten op zichzelf de ongeloofwaardigheid van het relaas niet kunnen herstellen. Verweerder heeft eveneens gemotiveerd *“De enige foto’s die u neerlegt om uw werk bij de ALP te staven zijn foto’s van zeer slechte kwaliteit van uzelf in uniform waarbij u een wapen vasthoudt. De foto’s geven geen zicht op de locatie of omstandigheden waarin deze werden genomen, noch op uw werkzaamheden bij de ALP of uw collega’s of leidinggevend. Deze foto’s zijn bijgevolg onvoldoende bewijskrachtig om steun te bieden voor uw verklaringen over uw vermeende tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie. Privéfoto’s ontberen hoe dan ook objectieve bewijswaarde gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. U legt ook kopieën neer van uw werkbadge (stuk 2) en van een opleidingscertificaat (stuk 3). Deze stukken zijn echter an sich onvoldoende om uw*

werkzaamheden aan te tonen, temeer gezien u wederom enkel kopieën neerlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Deze stukken kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze laatste geloofwaardig bevonden worden, wat in uw hoofde niet het geval is. Beide stukken werden supra reeds zijdelings besproken. Echter dient nog opgemerkt te worden dat u vage en verklaringen aflegde over uw originele badge. Zo stelde u dat u de originele badge mocht houden nadat u uw ontslag had ingediend. U dan gevraagd waarom u een officieel document mocht bijhouden van een overheidsdienst aangezien dit voor verwarring kon zorgen bij de burgerbevolking, stelt u wederom dat u het mocht houden maar dat u het niet mocht gebruiken want dat zou dan weer leiden tot problemen. U dan de vraag gesteld waarom u een document mocht houden dat u toch niet mocht gebruiken, herhaalt u uw zelfde antwoord (CGVS p.21). Ook dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw psychologisch attest werd reeds besproken.”

Verzoeker meent dat het argument “*temeer gezien u wederom enkel kopieën neerlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan*”, niet kan gevolgd worden daar het algemeen aanvaard is dat asielzoekers vaak geen originele documenten kunnen meenemen of behouden, zeker wanneer zij halsoverkop en onder onveilige omstandigheden hun land ontvluchten, dat het neerleggen van kopieën in die context niet uitzonderlijk is en niet zonder meer tegen verzoeker kan worden gebruikt.

Echter de redenen waarom vaak geen originelen worden neergelegd door asielzoekers, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat fotokopieën met enig knip- en plakwerk gemakkelijk kunnen worden vervalst, en dat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Kopieën beschikken dan ook slechts over ondersteunende bewijswaarde. Hieromtrent heeft verweerder er echter terecht op gewezen “*Deze stukken kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze laatste geloofwaardig bevonden worden, wat in uw hoofde niet het geval is.*”

Het loutere feit dat de documenten verifieerbare en concrete elementen bevatten, doet aan voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing geen afbreuk. Waar verzoeker stelt dat deze concrete elementen niet werden weerlegd door verweerder, dat de stukken *an sich* onvoldoende zouden zijn, niet kan leiden tot hun volledige verwerping zonder individuele analyse, herhaalt de Raad dat bij verwerping van de aangebrachte stukken, noch de commissaris-generaal, noch de Raad dient aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

4.8.1.17. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed

door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat

onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificceert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan*

Country Focus, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de

terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofileerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïdoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitsluiting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.8.2.2. Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn 21,5 jaar in Afghanistan heeft verbleven – en aldus niet dermate jong was toen hij zijn land verliet in tegenstelling tot wat hij lijkt voor te houden in zijn aanvullende nota –, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels drie jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 5 april 2023, *in casu* drie jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn ouders en zijn twee broers in Afghanistan; in Wara Lalpoor, district Lalpoor, in Nangarhar verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn gezin alsook met zijn maternale oom in Afghanistan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6 en 7) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt in het kader van de aangevoerde verwestering dat zijn identiteit is verbonden aan de Belgische cultuur en hij omwille van zijn specifiek risicoprofiel zal gepercipieerd worden als een religieuze en politieke opposant, beperkt hij zich voornamelijk tot blote beweringen.

Waar hij tracht de verwestering, met name het zich eigen maken van de westerse normen en waarden, te onderbouwen door gewag te maken van een integratie in de Belgische samenleving en door het voorleggen van bewijzen van tewerkstelling, wijst de Raad er vooreerst op dat de voorgelegde stukken getuigen van de bereidheid van verzoeker om te werken. De Raad wijst erop dat een – overigens niet onderbouwde – integratie en een tewerkstelling hoogstens aantoont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn job en eventuele sociale contacten in Europa, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker wijst er in dit kader eveneens op dat hij psychologische opvolging heeft in België, wat blijkt uit een door hem bij zijn aanvullende nota gevoegd stuk, en wijst erop dat hij naar de psycholoog gaat omdat hij van nature niet zoveel spreekt, dat hij moeilijkheden heeft om zijn problemen op te lossen, dat hij erom heen blijft draaien en moeite heeft om over zichzelf en zijn stress te praten, dat hij zeer ongerust is maar dat hij intussen medicatie heeft gekregen om te slapen en dat hij gekalmeerd is.

Verzoeker licht niet toe, en de Raad ziet niet in, op welke wijze het feit dat verzoeker psychologische opvolging krijgt een verwestering in zijn hoofde kan aantonen. Dit blijkt ook geenszins uit het bij de aanvullende nota gevoegde attest van de psycholoog.

De door de verzoeker voorgelegde stukken tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van ruim drie jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota en verzoekschrift wijst op het leven onder talibanbewind en de strikte interpretatie van de sharia en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers profiel, noch aan zijn vluchtrelaas en de beweerdte problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De Raad wijst erop dat niet wordt betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïsoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geïsoleerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op een rapport “*Focus Afghanistan, 14.2.2025*”, zonder bronvermelding, waaruit blijkt dat repatriëringen en vrijwillige terugkeer van westerse landen slechts in geïsoleerde gevallen hebben plaatsgevonden en dat er in 2022 en begin 2023 geen gedwongen repatriëringen werden uitgevoerd, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat IOM niet meewerkt aan een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog evenmin dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.8.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand

van zaken echter niet aan dat, zoals blijkt uit wat voorafgaat, hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Verzoeker beperkt zich in zijn aanvullende nota dan ook tot de loutere bewering dat in geval van terugkeer naar Afghanistan de autoriteiten zeer snel te weten zullen komen dat hij jarenlang in België heeft geleefd, minstens toont verzoeker niet aan op welke wijze de taliban dit te weten zou komen.

4.8.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoeker, noch uit de landeninformatie aangebracht door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk

handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Waar verzoeker aanvoert dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, wijst de Raad erop dat dit standpunt niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is hierbij van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt

vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43).

4.8.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit niet aan door te wijzen op zijn 'jonge' leeftijd, te meer hij heden 26 jaar is. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de humanitaire crisis en op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia, noch door louter gewag te maken in de aanvullende nota van de nadelige situatie van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders en zijn twee broers in Afghanistan; in Wara Lalpoor, district Lalpoor, in Nangarhar verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn gezin alsook met zijn maternale oom in Afghanistan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6 en 7). Waar hij in zijn aanvullende nota van 17 april 2026 stelt dat zijn ouders in zware omstandigheden leven en zij niet in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien, beperkt hij zich tot een loutere bewering, die hij overigens ook geenszins verder toelicht.

4.8.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of

binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en "*targeted killings*". Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' ('*Tehreek-e-Taliban*' (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de

beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsoverneming en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.9.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 8 april 2026 neergelegde aanvullende nota.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.9.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota betoogt dat integratie-elementen ook een rol spelen in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen, dat een terugkeer naar Afghanistan niet alleen kan leiden tot een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook een disproportionele inmenging kan betekenen in het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

4.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.12. Een schending van de artikelen 48/3, 48/4 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

4.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.14. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3

en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER